

KRIKŠČIONIŠKAS GYVENIMAS: SUNKUS IŠBANDYMAS AR NUOTYKIS?

Larry Greider

Galbūt iki šiol tu žavėjaisi garsiais žmonių fizinės ištvermės žygdarbiais. Žinok, kasdien daug žmonių dalyvauja kitame retai pastebimame nuotykyje!

Iki 1953 metų nei vieno žmogaus koja nebuvo palietusi aukščiausios pasaulyje Everesto viršukalnės. Nors kelios įvairių šalių ekspedicijos bandė įkopti šį 8848 metrų Himalajų milžiną, tačiau vis nepavykdavo.

1952 metų rudenį buvo parengta stipri šveicarų ekspedicija. Šveicarai jau antrą kartą tais metais bandė pasiekti Everesto kalno viršūnę. Ekspedicija buvo kruopščiai aprūpinta lengvais pūkiniais žieminiiais drabužiais bei šiltais miegamaisiais maišais. Be to, lengva įranga, pagaminta iš aliuminio lydinių, ir deguonies balionais.

Tačiau, net ir panaudojusi viso kolektyvo patyrimą ir modernius išradimus reikmenis, šveicarų komanda patyrė nesėkmę. Viršukalnę, stūksančią ant sienos tarp Nepalo ir Tibeto, nuo kopiančiųjų patikimai saugojo atšiaurus oras. Kuris, be to, aukštai kalnuose yra išretėjęs. Toks oras alsino alpinistų plaučius, kiekvieną žingsnį darė nenusėjamą.

1953 metų pradžioje Britanijos ekspedicija įveikė legendinį Everestą. Taigi britai pasiekė pergalę, kai kitus ištikdavo nesėkmė.

Kopimas į pergalę

Ekspedicijoje buvo ir alpinistai, ir daugybė palydovų. Prieš kopimą daug laiko buvo skirta treniruotėms ir paruošiamiesiems darbams. Ekspedicijos dalyviai nustatė tinkamiausią kopimo strategiją ir numatė atsarginius maršrutus. Visi buvo gerai pasiruošę ir tvirtai tikėjo savo sėkme.

Ir nors alpinistai buvo gerai pasirengę žygiui, jau kopimo pradžioje iškilusios kliūtys pasirodė esančios daug sunkesnės, negu jie tikėjosi. Laikinas apakimas, nušalimai ir kiti vargai apsunkino grupės judėjimą, neigiamai veikė ekspedicijos dalyvių nuotaiką. Kopėjams artėjant prie viršūnės pavojai vis didėjo. Vėliau jie nusprendė, kad visa ekspedicija turi leistis atgal. Kiekvienas žingsnis galėjo būti lemtingas: tai žiauri pūga, tai sniegu užneštas tarpeklis.

Ir vis dėlto keletas alpinistų neprarado ryžto. Jų svajonė buvo pasiekti kalno viršūnę, ir jie tvirtai tikėjo savo sėkme.

Ir pagaliau vieną 1953 metų gegužės rytą alpinistai Edmundas Hilaris (E. Hillary) ir Norgėjus Tensingas (N. Tensing) dviese išėjo iš aukštuminės stovyklos. Iki viršūnės buvo likę tik keli šimtai metrų. Ta diena tapo didingiausia jų gyvenime.

Jie kopė vienas paskui kitą, keisdami vietomis. Šie paskutiniai metrai buvo ypač sudėtingi ir pavojingi. Vienas netikslus žingsnis ar judesys - ir jie nuslystų į prarają, į mirtį. Bet skatinami savo giedros svajos du žmonės atkakliai kopė slidžiu ledu vis aukštyn ir aukštyn. Ir jų svajonė išsipildė: jie pasiekė viršūnę. Neapsakomas

susijaudinimas sušildė jų sušalusius kūnus. Tikslas - pasiektas. Po kelių dienų viso pasaulio laikraščiai pranešė apie jų triumfą.

Kas verčia žmones ryžtis tokiems sunkumams ir aukoms? Hilaris bei Tensingas ir vėliau sėkmingai kopę alpinistai patyrė kančias dėl didelio nuotykių.

Krikščioniškas gyvenimas kaip didžiulis nuotykis

Toks pat didis nuotykis yra ir krikščionio gyvenimas. Tačiau kai kurie tikintieji savo pašaukimu laiko savo ištvermę vargstant. Kitiems Dievo duotas gyvenimo kelias - greičiau sunki kančia, kurią reikia pakelti, negu nuotykis, kuriame atrandamas džiaugsmas.

Apaštalas Jokūbas ragina: "Laikykite, broliai, tikru džiaugsmu, kad pakliūvate į visokius išmėginimus" (Jok 1, 2). Kaip gi mes galime džiaugtis, kai mus užgriūna sunkumai? Kaipgi galime džiaugtis, kai sergame, mus atstumia šeima ar prarandame darbą?

Sprendžiant iš išorės, sunku tokiose situacijose įžiūrėti ką nors gero. Todėl nenuostabu, kad Jokūbas pataria skirtingais požiūriais vertinti aplinkybes, kuriose mes atsiduriame, bet visada kaip mums naudingą įvykį besitęsiančiame krikščioniško gyvenimo nuotykyje. Mes žiūrėti į ateitį ir tikėti savo kovos pergale. Tikrieji krikščionys tikrai ją pasiekia.

Periodiniai leidiniai, įvairios televizijos programos, pasakodami nepaprastus įvykius egzotiškuose kraštuose, nevaizduoja didelį nuotykį kaip linksmą pasivaikščiojimą kaimo keliuku saulėtą vasaros dieną. Ar toks pasivaikščiojimas nėra malonus? Aišku - malonus. Bet ar jis gali tapti iššūkiu? Turbūt ne, nebent keliukas kirstų karinių veiksmų vietą arba kiltų į aukščiausią pasaulyje viršukalnę. Kuo didesnis pavojus ir kliūtys vykdant užduotį, tuo didesnis džiaugsmas ją atlikus.

Krikščioniškas gyvenimas taip pat yra iššūkis. Mes nuolat kovojame, nes "mes grumiamės ne su krauju ir kūnu, bet su kunigaikštystėmis, valdžiomis, šių tamsybių pasaulio valdovais ir dvasinėmis blogio jėgomis dangaus aukštumose" (Ef 6, 12).

Jėzus Kristus siūlo mums priimti šį iššūkį: "Įeikite pro ankštus vartus, nes erdvūs vartai ir platus kelias į pražūtį, ir daug juo einančių. Kokie ankšti vartai ir koks siauras kelias į gyvenimą! Tik nedaugelis jų atranda" (Mt 7, 13-14).

Visas pasaulis, apgautas šėtono, atsiribojo nuo Dievo žmonėms apreikšto gyvenimo kelio (Apr 12, 9). Mes esame lyg maža grupuotė prieš milžinišką armiją. Mes privalome kovoti prieš žalingą pasaulio įtaką, kuri dabar visur juntama. Mes turime su Dievo pagalba kovoti su velniu - su pačiu Šėtonu, - kuris su savo demonų legionais siekia, kad netektume mums Dievo pažadėto gyvenimo vainiko.

Aišku, kad krikščioniškai gyvenant - kaip ir dalyvaujant bet kokiame nuotykyje - reikia ryžtingai kovoti su didelėmis kliūtimis.

Pasiruoškite kančiai

Dalyvaujantis dideliame nuotykyje turi būti pasiruošęs įvairiausiems išmėginimams. Kiekvienam alpinistui aišku, kad kopimas pareikalauja fizinių aukų. Kopiant tenka kelias dienas kaboti virvėse, nakvoti ir maitintis ant siauros uolos atbrailos, ilgai būti persmelktam šalčio, nušalti pirštus. Bet alpinistai nemano, kad šie vargai yra per didelė kaina už viršūnių užkariavimą.

Krikščioniškas Pauliaus gyvenimas - tai daugelio negandų virtinė. Antrajame laiške korintiečiams (11, 24-28) jis išvardina kai kuriuos savo išbandymus: "Nuo žydų gavau penkis kartus po keturiasdešimt be vieno kirčio. Tris kartus gavau lazdu, vieną kartą buvau apsvaidytas akmenimis. Tris kartus pergyvenau laivo sudužimą, ištisą parą plūduriavau atviroje jūroje. Dažnai būdavau kelionėse, upių pavojuose, pavojuose nuo plėšikų, pavojuose nuo savo tautiečių, pavojuose nuo pagonių, miesto pavojuose, dykumos pavojuose, jūros pavojuose, pavojuose nuo netikrų brolių. Man teko daug triūsti ir vargti, dažnai budėti naktimis, badauti ir trokšti, dažnai pasninkauti, dažnai kęsti šaltį ir nuogumą. Be kita ko, kasdien esu žmonių apgultas, rūpinuosi visomis bažnyčiomis."

Luko Evangelijoje Jėzus nurodo savo pasekėjams, kad jie paskaičiuotų gyvenimo išlaidas, kurias jie patirs eidami Jo keliu (Lk 14, 28), kad būtų pasiruošę visko atsisakyti, netgi gyvybės. Krikščionys privalo būti pasirengę vargams dėl Dievo Karalystės. Jėzus perspėja: "Kas neneša savo kryžiaus ir neseka manimi, negali būti mano mokinys" (14, 27).

Pergalės nuojauta

Tikėjimas pergale ir veržimasis į ją yra neatsiejami dalykai. Blogas tas alpinistų vadovas, kuris netiki ekspedicijos sėkme. Tik tikint sėkme galima susitelkti bendram tikslui. Kitaip būtų prarasta pergalės vizija.

Nors krikščionio gyvenimas - tai ne pyragai, mes visuomet turime žinoti, kad vis dėlto pergalė bus pasiekta.

Visagalis ragina mus tikėti savo triumfu, nes "tas, kuris jumyse pradėjo šį gerą darbą, jį ir pabaigs iki Kristaus Jėzaus dienos" (Fil 1, 6). Mes turime drąsiai kopti, pasikliaudami Dievo malone, žinodami, kad mūsų vyriausiasis Brolis jau pasiekė viršūnę ir laiko mums pagalbos virvę.

Pirmajame laiške korintiečiams (9, 25-27) Paulius mūsų kovą lygina su sportinėmis varžybomis. Jis rašo, kad sportininkai rungtyniauja "norėdami gauti vystantį vainiką, o mes - nevystantį." Atpildas mums, krikščionims, didesnis negu gaunamas bet kurioje kitoje šio gyvenimo rungtyje. Žinia apie tai turėtų mus didžiai paskatinti: "Todėl aš bėgu nedvejodamas ir grumiuosi ne kaip į orą smūgiuodamas, bet tramdau savo kūną..."

Paulius tikėjo pergale. Mes irgi turime ją tikėti. Mums padeda Jėzus Kristus, o su juo viskas įmanoma (Fil 4, 13).

Krikščionis turi tapti nuotykių ieškotoju. Žiūrėti į kiekvieną savo gyvenimo kelio centimetrą, į kiekvieną atramos tašką kaip į poslinkį į priekį. Kiekvienas įdrėskimas, kiekviena mėlynė - tai kainos už mūsų lemiamą triumfą dalis. Tęski kovą dėl didžiausio laimėjimo: kad taptum Dievo vaiku.

Nėra didesnio nuotykių už krikščionišką gyvenimą. Susitiksime viršūnėje!